

فعالیت‌های
اقتصادی برای
اقتصادهای
محلی
افغانستان (از
جمله مقامات
دولتی) اهمیت
فزاینده‌ای
پیدا کرده
است و به بقای
اقتصادهای
سیاسی پیرامون
حاکمیت
جنگ سالارانه
و طالبان که در
طول سال‌ها
تقویت شده‌اند
کمک می‌کند

اغلب روابط قدرت پنهان را پوشش می‌دهند. به همین دلیل بسیاری از تحلیلگران و دانشگاهیان افغان ریاست افغانستان را نئوپاتریمونیا (۶) توصیف می‌کنند (مهران ۲۰۱۸؛ اشمیدل ۲۰۱۶)

به عبارت دیگر دولت به شکلی از منابع تبدیل شده است که می‌تواند از طریق اجاره‌ها یا منابع مستقیم قابل دسترسی و کنترل باشد (گلاسنر ۲۰۱۲). سیاست محلی افغانستان به جای تقویت «مرکز» سیاسی تکنوکراتیک (دیوان سالارانه) از طریق مشارکت بازیگران «پیرامونی» توانایی دولت افغانستان را برای اصلاح به شدت محدود کرد (گلاسنر ۲۰۱۲). به رغم تلاش‌های نیروهای بین‌المللی کمک به امنیت (ISAF)، کشورهای ناتو و کمک‌کنندگان بین‌المللی (و نیز تعهد رسمی دولت)، این فعالیت‌های اقتصادی برای اقتصادهای محلی افغانستان (از جمله مقامات دولتی) اهمیت فزاینده‌ای پیدا کرده است و به بقای اقتصادهای سیاسی پیرامون حاکمیت جنگ سالارانه و طالبان که در طول سال‌ها تقویت شده‌اند کمک می‌کند (بوجیچیچ - دزلیلوویچ و همکاران ۲۰۱۵). در گزارشی از دفتر مواد مخدر و جرایم سازمان ملل (UNODC) آمده که کشت تریاک در سال‌های اخیر رکورد زده است.

کشت خشخاش، تولید و قاچاق مواد مخدر نه تنها توسط طالبان، مقامات دولتی و جنگ سالاران، بلکه توسط شبه‌نظامیان خصوصی هم که خدمات امنیتی عرضه می‌کنند (نوعی پیمانکار نظامی خصوصی) انجام می‌شود. یک نمونه برجسته، مطیع‌الله خان، فرمانده سابق پلیس منطقه ارزگان است که علاوه بر نقش رسمی، شبه‌نظامیان خصوصی او به شکل یکپارچه و منسجم با پلیس و بخشی در خارج از نیروی پلیس فعالیت می‌کردند و فعالیت‌های غیرقانونی مختلف، از جمله در صنعت مواد مخدر را انجام می‌دادند (بوجیچیچ - دزلیلوویچ و همکاران ۲۰۱۵). این کار امکان‌پذیر بود، زیرا دولت مرکزی و نیروهای بین‌المللی به او به عنوان یک تأمین‌کننده امنیت محلی و به عنوان رابطی بانخبگان سیاسی متکی بودند (بوجیچیچ - دزلیلوویچ و همکاران ۲۰۱۵). مورد دیگر ژنرال عبدالرازق است که در زمانی که فرمانده پلیس قندهار بود، روزانه ۷۰۰ کامیون مواد مخدر را جا به جامی کرد (بوجیچیچ - دزلیلوویچ و همکاران ۲۰۱۵).

فساد خرد

در سال ۲۰۱۸، حدود ۴۰۶ میلیون افغان بزرگسال رشوه پرداخت کردند (دیده‌بان صداقت ۲۰۱۸). رشوه اغلب بخشی از فرایند درخواست شغل، تعامل با ادارات ایالتی، ملاقات با کارکنان خدمات امنیتی (مانند مرزبانان یا پلیس)، استفاده از امکانات مراقبت‌های بهداشتی و حتی پذیرش در مدارس و دانشگاه‌هاست (بنیاد آسیا ۲۰۱۷). بخش اعظم رشوه در افغانستان توسط مقامات درخواست می‌شود و ۶۳ درصد از کسانی که در پژوهش ملی فساد به سؤالات پاسخ داده‌اند می‌گویند که آنها رشوه داده‌اند، چون «راه دیگری» برای به دست آوردن خدمت خاصی وجود ندارد (دیده‌بان صداقت ۲۰۱۸).

سازمان پژوهش‌های سیاست‌های کلی افغانستان (APPRO ۲۰۱۷) به این نتیجه رسیده است که دریافت رشوه توسط مقامات مالیاتی پیوسته پیچیده‌تر، متنوع‌تر و در عین حال علنی‌تر می‌شود. برای مثال یکی از روش‌ها این است که فرایند کار را آنقدر